

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/34/2016
Identifikačné číslo spisu: 7013200666
Dátum vydania rozhodnutia: 14.12.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7013200666.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: JUDr. Z. B., súdny exekútor, so sídlom v H., S. č. 5, právne zast.: JUDr. Adrianou Krajníkovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Kuzmányho č. 57, proti žalovanej: Slovenská komora exekútorov, Disciplinárna komisia, so sídlom v Bratislave, Šustekova č. 3697/49, právne zast.: JUDr. Róbertom Selvekom, advokátom so sídlom v Košiciach, Němcovej č. 30, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej z 3. júla 2012 č. DK 28/2010, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 12. novembra 2015, č.k. 6S/101/2013-86, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 12. novembra 2015, č.k. 6S/101/2013-86, z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 12. novembra 2015, č.k. 6S/101/2013-86, podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovanej z 3. júla 2012, č. DK 28/2010, ktorým podľa § 228 ods. 3 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v rozhodnom znení (ďalej len „EP“) potvrdila rozhodnutie disciplinárnej komisie z 19. októbra 2011, č. DK 28/2010. Disciplinárne obvinenej bola zároveň uložená povinnosť uhradiť trovy konania pred odvolacím disciplinárnym senátom vo výške 271,81 eur. Týmto prvostupňovým rozhodnutím bola disciplinárne obvinená (žalobkyňa) uznaná vinnou zo spáchania závažného disciplinárneho previnenia podľa § 220 ods. 2 EP a za toto disciplinárne previnenie jej bolo uložené disciplinárne opatrenie podľa § 221 ods. 2 písm. b/ EP, a to peňažná pokuta vo výške 3.300,-eur; zároveň bola disciplinárne obvinenej uložená povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 340,94 eur. Závažné disciplinárne previnenie žalobkyne spočívalo v tom, že táto v období od 26. septembra 2008 do 2. októbra 2008 v H. v rámci realizácie exekučného konania vedeného pod sp.zn. EX 25/2004, v

rozpore so svojimi povinnosťami plynúcimi z § 165 ods. 1 EP, nepoukázala oprávnenému subjektu - CEFM, a.s. prikázané finančné prostriedky vo výške 20.601,14 eur v zákonom stanovenej lehote 7 dní po schválení rozvrhu výťažku, ale uvedenému oprávnenému subjektu vyplatila len sumu vo výške 17.281,- eur, a to až v období od 4. decembra 2008 do 30. júna 2009. Zároveň týmto konaním nerešpektovala právoplatné uznesenie Okresného súdu Bardejov z 19. augusta 2008, č.k. 4Er/17/2004-95, ktorým bol schválený rozvrh výťažku.

Krajský súd skutky žalobkyni kladené za vinu považoval za riadne zistené, tieto boli jednoznačne preukázané skutkovými zisteniami, pričom porušenie povinností súdneho exekútora vymedzené v skutkovej vete rozhodnutia disciplinárneho senátu nepoprela ani sama žalobkyňa. Uviedla len argumenty na svoju obranu, ktoré mali jej konanie ospravedlniť, ktoré sú však pri vykonávaní činnosti súdneho exekútora ako verejného činiteľa absolútne neprípustné. Žalobkyňa svojím konaním postupovala v hrubom rozpore s ustanoveniami Exekučného poriadku (§ 165 ods. 1 a § 46 ods. 1 EP).

Námietku žalobkyne, že jej nebol doručený návrh na začatie konania ako aj obe rozhodnutia disciplinárnej komisie do vlastných rúk, nakoľko obvineným nie je Exekútorový úrad JUDr. Z. B., ale fyzická osoba JUDr. Z. B., nar. X. decembra XXXX, vyhodnotil krajský súd ako neopodstatnenú. Uviedol, že ku konaniu, za ktoré bola žalobkyňa disciplinárne stíhaná a bolo jej uložené disciplinárne opatrenie, došlo v súvislosti s realizáciou konkrétneho exekučného konania. Exekučné konanie, resp. exekúciu môže vykonávať výlučne súdny exekútor na základe poverenia vydaného exekučným súdom. V prípade porušenia konkrétnych zákonných ustanovení, preto musí nastať disciplinárna zodpovednosť súdneho exekútora. Napokon aj z návrhu na začatie disciplinárneho konania z 29. októbra 2010 vyplýva označenie disciplinárne obvinenej, ktorou je JUDr. Z. B., Exekútorový úrad so sídlom v H., S. 5. Konanie súdneho exekútora je konaním exekútorového úradu, a preto aj doručovanie do vlastných rúk súdneho exekútora je doručovaním na adresu sídla jeho exekútorového úradu. Bolo by absolútne iracionálne v súvislosti s disciplinárnou zodpovednosťou súdneho exekútora JUDr. Z. B. písomne komunikovať s občanom JUDr. Z. B. Na tomto mieste poukázal na § 6 ods. 1 Výnosu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 15. júna 1998, číslo 1618/1998-60, ktorým sa vydáva Kancelársky poriadok pre súdnych exekútorov, podľa ktorého písomnosti prijíma exekútor alebo poverený zamestnanec exekútora.

V súvislosti s namietaným porušením § 24 ods. 1 Správneho poriadku upravujúceho doručovanie do vlastných rúk, dal krajský súd do pozornosti, že otázka doručovania v správnom konaní je vo všeobecnosti upravená v ustanovení § 24 až § 26 Správneho poriadku. Vo veciach disciplinárneho konania proti exekútorom vzťah medzi Správnym poriadkom a Exekučným poriadkom a na jeho základe prijatým Disciplinárnym poriadkom Slovenskej komory exekútorov je na úrovni všeobecný - špeciálny zákon, kde Správny poriadok je všeobecným právnym predpisom a Exekučný poriadok špeciálnym právnym predpisom. V tomto prípade sa uplatní zásada „lex specialis derogat legi generali“, t.j. špeciálny zákon alebo jeho ustanovenie ruší všeobecný zákon alebo jeho ustanovenie, čo napokon vyplýva aj z § 1 ods. 1 Správneho poriadku.

K žalobkyňou namietanému porušeniu ústavných práv na spravodlivé prejednanie veci z dôvodu konania ústneho pojednávania v jej neprítomnosti, ako aj v neprítomnosti jej zvolenej zástupkyne, a to aj napriek ospravedlneniu, krajský súd s poukazom na existujúcu judikatúru (napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. januára 1999, sp.zn. I. ÚS 68/1998, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. marca 2009, sp.zn. 2Sžo 108/2008 a z 1. apríla 2009, sp.zn. 6Sžhuv 7/2008), a z nej plynúci záver, že porušením procesných práv účastníka nie je, ak sa riadne predvolaný účastník alebo jeho splnomocnenec neustanoví na pojednávanie, hoci neúčast' ospravedlnil, avšak príslušný orgán, na ktorom sa pojednávanie má konať, neuzná dôvod za dôležitý a vec prejedná v neprítomnosti tohto účastníka. Žalobkyňa, ako aj jej zvolená zástupkyňa vedeli o kolízii dvoch pojednávanií v tom istom termíne v dostatočnom časovom predstihu a zároveň sa jednalo o druhý vytýčený termín pojednávania. Žalobkyňou uvádzaný dôvod preto krajský súd nepovažoval za akceptovateľný dôležitý dôvod ako nevyhnutný predpoklad odročenia riadne a včas vytýčeného pojednávania. Obsahu základného práva na verejné prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania a aby sa tento mohol vyjadriť ku všetkým

vykonávaným dôkazom, nezodpovedá povinnosť vyhovieť akejkoľvek jeho žiadosti na odročenie pojednávania. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na list predsedníčky disciplinárneho senátu Mgr. C. H. z 27. septembra 2011 a adresovaný predsedovi disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov JUDr. E. F., z obsahu ktorého mal krajský súd jednoznačne preukázané účelové vyhýbanie sa žalobkyne a jej právnej zástupkyne z neúčasti na zasadnutí disciplinárneho senátu dňa 20. septembra 2011. Zároveň dodal, že v preskúvanom prípade rozhodnutie vo veci by nemohla ovplyvniť ani osobná účasť zástupkyne žalobkyne na pojednávaní, nakoľko skutkový stav veci bol zistený dostatočne a rozhodnutie vo veci vyplývalo výlučne z vyriešenia právnej otázky. Ak by sa rešpektovala každá požiadavka na odročenie pojednávania z dôvodu kolidovania s iným pojednávaním, bolo by značne problematické veci na pojednávaniach disciplinárneho senátu končiť konečným rozhodnutím v zákonnej lehote.

K poslednej námietke žalobkyne týkajúcej sa dátumu vydania rozhodnutia krajský súd uviedol, že nesprávne uvedený dátum na prvostupňovom rozhodnutí - 19. október 2011, považoval za chybu vzniknutú pri písaní rozhodnutia, pretože ako z obsahu rozhodnutia žalovanej, tak aj z obsahu spisu žalovanej bolo nepochybné, že pojednávanie v disciplinárnej veci žalobkyne sa konalo dňa 20. septembra 2011; takúto chybu môže žalovaná opraviť aj bez návrhu a upovedomiť o tom účastníka disciplinárneho konania.

Záverom krajský súd konštatoval prejednanie žaloby v neprítomnosti účastníkov konania, keď žalobkyňa, ako aj jej právna zástupkyňa, ktorá si zásielku súdu nevyzdvihla v odbernej lehote napriek tomu, že táto zásielka jej bola dňa 19. októbra 2015 uložená na pošte a následne vrátená súdu dňa 10. novembra 2015, považoval zásielku doručení právnej zástupkyne žalobkyne dňa 10. novembra 2015 za doručení. Právny zástupca žalovanej svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnil a súhlasil s tým, aby súd vec žalobkyne prejednal v neprítomnosti žalovanej a jej právneho zástupcu.

Vzhľadom na vyššie uvedené, krajský súd konštatujúc pritom zákonnosť postupu a rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov v preskúvanej veci, žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol s poukazom na § 250k ods. 1 <.. OSP tak, že žalobkyňi, ktorá v konaní nebola úspešná, náhradu trov konania nepriznal.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie.

Ako odvolacie dôvody žalobkyňa označila dôvod uvedený v § 205 ods. 2

písm. a/ OSP - v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 <. písm. c/, d/, e/, f/ a h/ OSP

(c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, h/ súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav).

Poukázala na hmotnoprávne nedostatky, konkrétne na to, že vinnou bola uznaná zo spáchania závažného disciplinárneho previnenia, pričom závažnosť nebola v rozhodnutiach správnych orgánov riadne odôvodnená. Krajský súd sa touto otázkou vôbec nezaoberal a poukázal iba všeobecnou formuláciou na skutočnosť, že disciplinárneho skutku sa žalobkyňa dopustila, dokonca, ako súd uviedol, sa k jeho spáchaniu priznala. Dodala, že krajský súd nielenže zákonným spôsobom nevybavil právnu otázku „závažnosti konania“, a pokiaľ krajský súd usúdil, že obranné argumenty žalobkyne sú pri vykonávaní činnosti exekútora absolútne neprípustné, potom sa súd s vecou dostatočne neoboznámil, nakoľko tieto obranné argumenty vychádzali z objektívnych okolností a stavu, do ktorého sa žalobkyňa dostala nezavinene, a to dokonca z dôvodu nezákonného postupu štátu voči žalobkyňi spočívajúcom v nezákonnom pozastavení exekučnej činnosti a v nezákonnom trestnom konaní, v ktorom bola po cca troch rokoch stíhania a nevykonávania činnosti právoplatne zbavená viny. Pozastavenie činnosti však následne spôsobilo platobnú neschopnosť exekútorského úradu (ako aj osobnú), preto prvé prijaté peniaze po obnovení činnosti, z dražby nehnuteľnosti v prospech určitých oprávnených, neuhradila

týmto v zmysle zákona 7 dní, ale ich použila na vyplatenie iných povinností exekútorského úradu, avšak nie osobných. Išlo o úhradu napríklad odvodov a iných povinností zamestnancov. Poukázala na to, že motív konania žalobkyne nespočíval na subjektívnej okolnosti na strane žalobkyne, ale na objektívnej situácii, ktorú spôsobil štát. Uviedla, že posudzované konanie v napadnutom disciplinárnom konaní, nemožno pomenovať ako absolútne neprípustné pre exekútora, pretože jeho základ spočíva na inej skutočnosti, než na úmysle sa obohatiť, alebo konať inak nezákonne hoc aj z nedbanlivosti, alebo nevedomosti, ale na objektívnom stave, do ktorého sa exekútor dostal nie vlastným pričinením. Argumenty žalobkyne teda neboli absolútne neprijateľné, ale naopak, objasnili skutočný stav posudzovanej disciplinárnej veci, ktorá nebola objektívne vybavená a kde disciplinárne orgány konanie žalobkyne posúdili ako závažné nezákonné konanie bez toho, aby túto závažnosť riadne a nezákonne odôvodnili. Opätovne zdôraznila, že platobne neschopnú situáciu spôsobil štát. Vzhľadom na uvedené mala za to, že krajský súd vec riadne neprejednal a nevybavil.

V ďalších častiach podaného odvolania žalobkyňa namietala pochybenia procesného charakteru:

V súvislosti s disciplinárnym konaním namietala, že

- žalobkyne ako disciplinárne obvinenej, neboli príslušné listiny vrátane rozhodnutí doručené do vlastných rúk, čím nemohlo ani účinne začať disciplinárne konanie.

- krajský súd nesprávne vybavil námietku, ohľadne rozhodnutia vo veci disciplinárneho konania bez prítomnosti žalobkyne, resp. bez prítomnosti jej právnej zástupkyne, ktorá svoju neúčast' na disciplinárnom konaní ospravedlnila a žiadala o odročenie pojednávania. Z ospravedlnenia právnej zástupkyne bola zrejme vôľa disciplinárne obvinenej o výhradnú osobnú prítomnosť zvolenej právnej zástupkyne.

- krajský súd sa nesprávne vysporiadal s otázkou vadne uvedeného dátumu vyhotovenia rozhodnutia - 19. október 2011, pričom v skutočnosti bolo rozhodnuté v deň disciplinárneho pojednávania, ktoré sa uvádza v záhlaví rozhodnutia, ako deň 20. september 2011.

- krajský súd sa nezaoberal ani otázkou, či správne orgány vykonali dokazovanie zákonným spôsobom, keď z ich napadnutých rozhodnutí nie je zrejme, čo bolo obsahom administratívnych spisov, a z akých podkladov a dôkazov pri svojich rozhodnutiach vychádzali.

V súvislosti s konaním pred krajským súdom, namietala, že krajský súd vykonal pojednávanie bez jej prítomnosti ako aj prítomnosti právnej zástupkyne. Uviedla, že po oneskorenom doručení predvolania súdu na prvé pojednávanie na deň 15. októbra 2015, ktoré právna zástupkyňa prevzala dňa 16. októbra 2015, na čo poukázala listom

z 19. októbra 2015, táto žiadne ďalšie predvolanie, resp. oznámenie pošty o uložení zásielky (s predvolaním na pojednávanie na deň 12. novembra 2015) neobdržala (mohlo dôjsť k opomenutiu poštarčky zanechať oznámenie o uložení zásielky). Z listu zaslaného právnou zástupkyňou súdu bolo zrejme, že sa chce žalobkyňa pojednávania zúčastniť. Namietala nesprávny postup krajského súdu, keď tento použil fikciu doručenia - náhradné doručenie, aj keď nemal preukázané, že k tomu došlo. Na tomto mieste poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 6Cdo/109/2011, podľa ktorého zákonná konštrukcia umožňujúca náhradné doručenie vychádza z toho, že adresát sa v dobe doručenia (t.j. v konkrétny deň) skutočne zdržuje v mieste doručenia, kde by mohol byť dosiahnuteľný buď osobne, alebo prostredníctvom upovedomenia o uložení zásielky. Pri doručovaní poštou sa miesto, deň a spôsob doručenia preukazuje zásadne doručenkou, ktorú pošta vracia späť odosielateľovi (odosielajúcemu súdu). Príslušnou poštou vystavená doručenka zachytávajúca postup pri doručení, vrátane údajov vyžadovaných ustanovením § 47 ods. 2 OSP, potvrdzuje to, čo je v nej uvedené, pričom v zmysle ustanovenia § 45 ods. 2 OSP údaje uvedené na doručenke sa považujú za pravdivé, ak nie je dokázaný opak. Tento dôsledok však môže nastať len vo vzťahu k tomu, čo je na doručenke skutočne uvedené. Pokiaľ doručenka neobsahuje údaj, že sa adresát v mieste doručenia zdržoval, nie je osvedčené, či táto podmienka náhradného doručenia je splnená. V takomto prípade je povinnosťou súdu

vykonať šetrenie na zistenie jej splnenia, pričom nie je povinnosťou účastníka (resp. jeho zástupcu), ktorému bolo doručované, navrhnuť dôkazy na preukázanie svojho prípadného tvrdenia, že sa v čase doručovania v mieste doručenia nezdržiaval (účastník nemá povinnosť preukazovať opak toho, čo nie je uvedené na doručení, teda o čom neplatí predpoklad pravdivosti). Záver súdu o účinnom náhradnom doručení je možný, len ak je zistené, že adresát sa v mieste doručenia v čase doručovania zdržoval a mal tak reálnu možnosť dozvedieť sa, že bude vykonaný opätovný pokus o doručenie v deň a hodinu uvedenú v oznámení doručovateľa. Z uvedeného vyplýva, že pre splnenie podmienky „fikcie doručenia“ musí byť splnená podmienka, že adresát nebol pri doručovaní zastihnutý, zdržoval sa v mieste doručenia, písomnosť bola uložená na pošte, adresát bol vhodným spôsobom vyzvaný, aby si uloženú písomnosť vyzdvihol a adresát si zásielku v úložnej dobe nevyzdvihol. Krajský súd rozhodol v danej veci o náhradnom doručení bez zisťovania uvedeného, pričom z navrátenej obálky listovej zásielky nevyplýva, aby sa právna zástupkyňa v čase doručovania zdržiavala v mieste doručenia. Na jej rube je zaškrtnuté okienko s textom „zásielka neprevzatá v odbernej lehote“, avšak nikde nie je údaj o tom, aby sa v čase doručovania zdržiavala v mieste doručenia. Právna zástupkyňa nebola v čase doručovania prítomná v mieste doručovania a prítomný nebol ani jej jediný zamestnanec - koncipient JUDr. H. F.). Z doručovanej zásielky vyplýva, že zásielka bola odoslaná na prepravu dňa 16. októbra 2015 (piatok) a doručovanie sa vykonávalo dňa 19. októbra 2015, kedy bola zásielka uložená na pošte, pričom právna zástupkyňa bola pracovne neschopná od 30. septembra do 16. novembra 2015. Dňa 16. októbra 2015 prostredníctvom koncipienta prevzala predvolanie súdu na deň 15. októbra 2015 a učinila písomné podanie z 19. októbra 2015. Koncipient v zmysle zaužívaného rozvrhu práce vykonával pondelky prácu v okrese miesta svojho bydliska (R., okres V.) a takto dňa 19. októbra 2015 (pondelok) sa z týchto objektívnych dôvodov nezdržiaval v mieste doručovania - v sídle advokátskej kancelárie, o čom svedčí aj záznam z právnej porady s klientom H. L. z 19. októbra 2015, ktoré rokovanie bolo učené po vykonanom súdnom pojednávaní dňa 6. októbra 2015 na Okresnom súde Košice I, sp.zn. 17C/27/2015, na ktorom bol prítomný koncipient.

Taktiež dala do pozornosti aj tú skutočnosť, že samotné doručovanie listovej zásielky pre právnu zástupkyňu s predvolaním na pojednávanie dňa 20. novembra 2015, bolo vykonané v rozpore so zákonom, nakoľko nebolo vykonané do vlastných rúk. Uvedený záver podporila aj s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Cdo 235/2012, prípadne rozsudok Krajského súdu v Nitre sp.zn. 19Sd/72/2014. Dodala, že z navrátenej listovej zásielky, v ktorej bolo doručované predvolanie na predmetné pojednávanie je zrejmé, že toto nebolo učené spôsobom doručovania do vlastných rúk (o čom svedčí druh obálky, na ktorej nie je pretlač do vlastných rúk), pri ktorom vyvstáva zákonná potreba opakovateľného doručovania podľa § 47 ods. 1 OSP. Súd podal predmetnú zásielku na prepravu dňa 16. októbra 2015 (piatok) a dňa 19. októbra 2015 bolo vykonané jediné doručenie, po ktorom zásielka bola ihneď uložená na pošte. Pokiaľ by však súd postupoval v zmysle zákona a predvolanie zabezpečil vykonať riadne do vlastných rúk, pošta by bola dňa 19. októbra 2015 zanechala oznámenie o tom, že zásielku príde znovu doručiť v určenú dobu, čo by bol s najväčšou pravdepodobnosťou nasledujúci deň 20. október 2015, kedy bol už advokátsky koncipient v sídle advokátskej kancelárie a zásielku by prevzal, alebo aspoň vyzdvihol oznámenie o jej uložení na pošte. Uvedeným postupom krajský súd porušil právo účastníka a keďže rozhodol bez jeho prítomnosti, odňal mu možnosť konať.

Vzhľadom na uvedené, žalobkyňa navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnila náhradu trov odvolacieho konania.

III.

Žalovaná sa k odvolaniu nevyjadřila.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok, ďalej len „SSP“) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo,

v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s § 212 ods. 1 OSP a § 492 ods. 2 SSP) odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a s § 492 ods. 2 SSP a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Najvyšší súd v medziach odvolania, ako súd odvolací, preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom považoval za potrebné na účely preskúmania napadnutého rozsudku vysporiadať sa v prvom rade s procesnou námietkou, ktorou žalobkyňa napádala postup krajského súdu, keď prejednal žalobu na nariadenom pojednávaní avšak bez prítomnosti tak žalobkyne ako aj jej právnej zástupkyne, čím teda malo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ OSP).

Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobkyňa je v predmetnom konaní zastúpená advokátkou JUDr. C. F., a to na základe plnomocenstva z 19. marca 2013. Rovnako z jeho obsahu vyplýva, že krajský súd prvé pojednávanie nariadené na deň 15. októbra 2015 o 09:30 hod. odročil na deň 12. novembra 2015 o 09:30 hod., a to z dôvodu, že splnomocnenec advokátky prevzal príslušnú zásielku obsahujúcu predvolanie až dňa 16. októbra 2015. V poradí druhé predvolanie na termín 12. novembra 2015 nebolo zo strany advokátky prevzaté v odbernej lehote, zásielka bola dňa 19. októbra 2015 uložená na pošte a dňa 10. novembra 2015 vrátená krajskému súdu. Na uvedenom pojednávaní bol zároveň vyhlásený rozsudok. V následne podanom odvolaní žalobkyňa uviedla, že v čase doručovania predvolania na termín 12. novembra 2015 bola jej právna zástupkyňa dočasne práceneschopná, čo preukázala Potvrdením Sociálnej poisťovne, pobočka F. z 18. januára 2016 o poberaní nemocenského, z ktorého vyplýva dočasná práceneschopnosť jej právnej zástupkyne, a to v období od 30. septembra 2015 do 15. novembra 2015. V prípade, ak by právna zástupkyňa žalobkyne mala vedomosť o nariadenom pojednávaní na deň 12. novembra 2015, jej dočasná práceneschopnosť by bola relevantným dôvodom na odročenie príslušného pojednávania za podmienok plynúcich z § 119 ods. 1 - 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a súčasného splnenia podmienky, že by žalobkyňa trvala na osobnej účasti tejto právnej zástupkyne.

Odhliadnuc od uvedeného, najvyšší súd ďalej považuje za potrebné uviesť, že v danom prípade bola zo strany správneho orgánu žalobkyňi uložená peňažná pokuta vo výške 3.300,- eur, a to už za vyššie uvedené disciplinárne previnenie. V danom prípade teda možno hovoriť aj o tzv. správnom (administratívnom) trestaní, v rámci ktorého správne konanie ako aj konanie súdne tvoria jeden celok. Administratívnu a súdnu časť konania je preto nutné považovať za jednotnú (Rozsudok vo veci MENARINI DIAGNOSTICS S.R.L. proti Taliansku z 27 septembra 2011; sťažnosť č. 43509/08, body 57 - 67). V nadväznosti na to, bolo potom zo strany krajského súdu žiadúce, pokiaľ žalobkyňa nebola v konaní pred správnym orgánom vypočutá, aby žalobkyňi poskytol procesnú možnosť vyjadriť sa ku skutku, ktorý sa jej kladie za vinu. Z tohto dôvodu bolo potrebné, aby krajský súd zaslal príslušné predvolanie nielen právnej zástupkyňi žalobkyne, ale aj samotnej žalobkyňi (§ 49 ods. 1 veta druhá OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Vzhľadom na toto pochybenie krajského súdu sa najvyšší súd nezaoberal hmotnoprávnou stránkou odvolania. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd vzhliadol v postupe krajského súdu procesné pochybenie, v dôsledku ktorého bola účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom a preto napadnutý rozsudok prvého stupňa podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ OSP zrušil a vec podľa § 221 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 492 ods. 2 SSP vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

O trovách odvolacieho konania rozhodne prvostupňový súd v novom rozhodnutí o veci (§ 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a s § 492 ods. 2 SSP).

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.